

Пейо Яворов

Желание

Главата тегне изнурена,
в гърдите нито капка мощ;
мъгла в душата уморена
като в настъпилата нощ.

А грей замислено луната,
морето дреме, ветрец вей,
сънливо плиска се вълната
и лодка до брега люлей.

Една съблазън ме опива,
зоват ме шепотно мечти –
далеч, де никой не отива,
далеч в пустинни самоти.

И тамо – нека ме целува
лъчът на тъжната луна,
зефир коси ми да милува,
едва да ме люлей вълна...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7058>]